

[Finansministeren.]

fiskalt uvæsentlige Smaabeløb. Minimumsbeløbene udgør for Forsørgere 20 Kr. og for Ikke-Forsørgere 10 Kr. Hvis man f. Eks. tager en Forsørgere med 2 Børn, vil Forhøjelsen først sætte ind i Hovedstaden ved en ansat Indkomst paa 5 850 Kr., svarende til en samlet Indkomst paa ca. 6 800 Kr., i Proviinsbyerne ved en ansat Indkomst paa 5 500 Kr., svarende til en samlet Indkomst paa ca. 6 450 Kr., og i Landkommunerne ved en ansat Indkomst paa 5 200 Kr., svarende til en samlet Indkomst paa ca. 6 000 Kr.

For Formueskattens Vedkommende betyder Minimumsbeløbet, at Formuer paa under 45 200 Kr. fritages for Forhøjelsen.

Medens § 1 som nævnt omfatter alle andre skattepligtige end Aktieselskaber, har man dog i § 2 fundet det rigtigst at fritage indenlandske Dødsboer, i hvilke Skiftebehandlingen er afsluttet inden Lovens Ikrafttrædelse, for Forhøjelsen. Det vilde være vanskeligt at faa Skatten opkrævet i saadanne afsluttede Boer.

I § 3 fastsættes en Forhøjelse paa 20 pCt. af den overordentlige Skat, Udbytte- og Restrate for Aktieselskaber, med 10 Kr. som Minimum for Opkrævningen. Naar Forhøjelsen for Aktieselskabernes Vedkommende er lagt paa den overordentlige Skat, skyldes dette, at Reglerne for Beregningen af den overordentlige Indkomstskat i højere Grad end de tilsvarende Regler for den ordinære Skat begunstiger en konsoliderende Anvendelse af Overskuddet, og den højere Beskatningsprocent maa ses i Forbindelse med, at man kun lader den faa Virkning for en Del af Aktieselskabernes Indkomstskat til Staten.

Ifølge Forslagets § 4 forfalder Forhøjelsen til Betaling af Skatteyderne den 15. Februar 1948 med Betalingsfrist til og med den 3. Marts s. A. Da det er nødvendigt, at Provenuet indgaar i Statskassen i indeværende Finansaar, har det ikke som oprindelig paatænkt været muligt at fordele Opkrævningen over 2 Terminer eller give længere Frist for Indbetalingen.

Ifølge Forslagets § 5 foretages Opkrævningen, Inddrivelsen samt Indbetalingen i Statskassen i Overensstemmelse med Statskattelovens Regler, dog saaledes, at Kommunalbestyrelserne skal indbetale Skatten

i Statskassen senest den 31. Marts 1948. For Aktieselskabers Vedkommende er dog Beregningen og Opkrævningen ved Forslagets § 6 henlagt til de Myndigheder, som beregner og opkræver Udbytte- og Restrate.

I Forslagets § 7, Stk. 1, er det som nævnt fastsat, at denne Tillægsskat ikke kan fradrages ved Opgørelsen af den skattepligtige Indkomst, en Regel, som skønnes nødvendig for at undgaa et betydeligt Provenutab for efterfølgende Skatteaar.

Ved samme Paragrafs 2det Stykke foreslaas Statskattelovens almindelige Bestemmelser anvendelige paa den foreslaaede Skat. Der er herved bl. a. tænkt paa den i Statskattelovens § 37 indeholdte Beføjelse for Finansministeren til under særlige Omstændigheder at indrømme hel eller delvis Fritagelse for Skatten.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Jeg skal derefter tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om midlertidig Omsætningsafgift af Pelsvarer og Pelskind*, idet jeg først henviser til de Bemærkninger, jeg allerede har gjort om den offentlige Diskussion om det skete foreløbige Forbud mod Omsetning af disse Varer.

Forslaget gaar ud paa Gennemførelsen af en midlertidig Omsætningsafgift paa 20 pCt. ved Salg af Pelsvarer og Pelskind.

Afgiften omfatter efter § 1 først og fremmest de egentlige Pelsvarer, altsaa Pelskaaber, Pelskraver, Pelshuer, Muffer o. lign.

Det er endvidere i § 1, 2det Stykke, Punkt c, foreslaaet, at ogsaa Beklædningsgenstande forsynet med Foer, Krave og Opslag eller anden Besætning af Pelskind omfattes af Beskatningen; disse Varer har man dog ment burde være afgiftsfri, saafremt Værdien af det til Varen anvendte Pelskind ikke overstiger 250 Kr. Set ud fra et rent beskatningsteknisk Synspunkt vilde det ganske vist være at foretrække, at enhver Beklædningsgenstand, der var forsynet med Pelskind, blev afgiftspligtig; Afgrænsningen mellem de egentlige Pelsvarer og almindelig Konfektion glider over i hinanden, og det vil derfor ofte være vanskeligt saavel for den handlende som for Toldvæsenet at skulle afgøre, om en bestemt Vare er afgiftspligtig eller ej. Erklærede man derimod alle Varer, der fremtraadte i Forbindelse